

TELVE

Kültür - Sanat - Edebiyat

Aleyna HORAT
ÖN YARGI

Okulların açılmasıyla dersler de kısa zamanda başlamıştı. Bu yıl lise bire geçmiştim. Yeni arkadaşlar, yeni öğretmenler, yeni çevre... vb. beni heyecanlandırıyordu. Ders zili çaldığında , sınıfa girdiğimde , yeni arkadaşlarımı gördüğümde çok mutlu olmuştum. Hepsiyle tanışmıştım fakat bir arkadaşımın suratı çok asık duruyordu ve kimseyle konuşmuyordu içimden ne kadar da somurtkan dedim. O arkadaşımın adı Kerem'di . Kerem'i her gün annesi okula getirip götürüyordu. Kimseyle fazla muhabbeti olmayan Kerem kendi başına takılıyordu . Günler geçiyor, aylar geçiyor dersler devam ediyordu. Kerem hem kimseyle konuşmuyor hem de kimseye zararı dokunmuyordu , kendi halindeydi . Bir yandan da üzülüyordum , keşke biraz daha güler yüzlü olsa , mutlu olsa , aramıza girse diyordum. Arkadaşlarımızla iyice kaynaşmıştık ama Kerem yine aynıydı . Yine bir gün okula gittiğimizde Kerem o gün okula gelememişti . Arkadaşlarım ve ben çok merak etmiştik . Daha sonra Kerem'in amansız bir hastalığa tutulduğunu öğrendik ve çok üzüldük . Yoğun bakıma alınan Kerem'in hayatını kaybettiğini öğrendiğimizde tüm sınıf çok üzüldü, ağlamıştık. Neden ona böyle olduğunu , neden mutsuz olduğunu, neden aramıza girmek istemediğini sormamıştık ve şımarıklık yapıyor diye düşünmüştük. Ne kadar da yanılmışız , ne kadar ayıp etmişiz diye ağlaştık hep birlikte . Ne kadar üzülsek de son pişmanlık fayda etmezdi, dünyaya bir daha Kerem gelmezdi çünkü . Bir daha önyargılı olmamayı öğrendik . Buda bize ders oldu fakat giden gelmezdi artık.

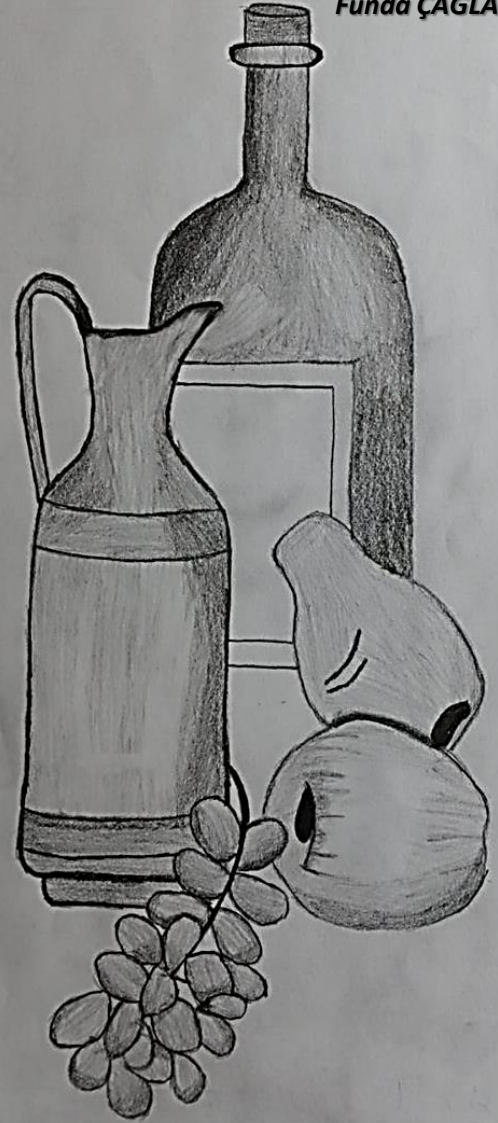
Zeynep Sude MERCANTAŞ
MİHRİBAN

Köyün birinde Mihriban ve Nazife adında iki kız kardeş varmış. Bu kızların annesi, Mihriban ve Nazife küçükken ölmüş . Babası da askerde şehit olmuş , babaannesinin yanında yaşamışlar bir süre ama babaanne çok yaşlı olduğu için Nazife'yi İstanbul'da bir aileye evlatlık verilmişler. Babaanne ölünce de Mihriban'ı annesinin teyzesine bırakmışlar.

Mihriban eniştesi , teyzesi ve kuzenleri ile yaşamaya başlamış . Her gün sabah erkenden kalkıp ahır temizlemeye gidiyormuş . Ahırın kapısını açar açmaz ahırdaki asit Mihriban'ın gözlerini yakıp kavururmuş , hayvanlara yem verdikten sonra ahırdan çıkar bu sefer de ev işlerini yapmaya koyulmuş . Günler böyle akıp geçiyormuş , Mihriban'ın bu eziyete dayanacak gücü kalmamış , herkes onu köle gibi kullanır olmuş. Bu küçük kızın yanından hiç ayırmadığı annesinden yadigar bir kesesi varmış. Bir gün Abdullah adında bir delikanlı askerden gelmiş Mihriban'ı tarlaya giderken görüp kaçırmış, kaçırırken Mihriban kesesini düşürmüş çok üzülmüş, bu üzüntüsünü fark eden Abdullah çarşıdan eskisinden daha da güzel bir kese yaptırıp eşine hediye etmiş Mihriban keseyi görünce çok sevinmiş.

Aradan aylar yıllar geçmiş bu çiftin Ömer, Suna adında çocukları olmuş başlarından çok zorluk geçmesine rağmen o kadar mutlu o kadar mutlu yaşamışlar ki bütün gençlere örnek olmuşlar . Köyde kimin bir sıkıntısı derdi olsa hemen Mihriban Ebe ve Abdullah Dede'ye koşarlarmış . Aradan uzun zamanlar geçmiş Mihriban ebe ve Abdullah dede toprak olmuşlar.

Funda ÇAĞLAROĞLU

Hasan Halis ÇAKI
İHTİRAM

Saygı en ulvi duygudur,
Peygamber buyruğudur .
Belki en doğru yoldur,
Hürmetli ol, hürmetli ol

Saygı insanı sevmektir ,
Canlıya önem vermektir,
Gül dağında gül demektir,
Hürmetli ol, hürmetli ol.

Bilelim büyüğümüzü ,
Sevelim küçüğümüzü ,
Sayalım doğamızı ,
Hürmetli ol , hürmetli ol.

Saygı duy hep büyüklerine,
Hem de senden küçüklerine,
Tüm tabiata,
Hürmetli ol, hürmetli ol .

1949 Yılı'nın Haziran ayında Kırıkkale'nin ücra bir köyünde yokluk ve sefalet içinde dünyaya gelmişti Ferhunde. Kendinden önce dünyaya gelen bir abisi ve bir ablası vardı. Ferhunde yedi yaşındayken babasını verem hastalığından kaybetmişti. Babasızlık Ferhunde'nin içinde bir yer olmuştuktu. O zamanlar köyde tarım yapıldığı için Ferhunde'nin ailesi de bağ bahçe işleriyle uğraşıyorlardı. Ferhunde de elinden geldiğince onlara yardım ediyordu. Günlerden bir gün dayısının kavun tarlasında bir kavun için ablasının dayısı tarafından öldürülmesi üzerine on yaşında kardeş acısıyla tanıştı. On bir yaşında iken ilkokulu bitiren Ferhunde öğretmenin ben okuturum demesine rağmen annesi ve abisinin kabul etmemesi üzerine diğer kızlar gibi köyde kalıp kaderine razı olacaktı.

Ferhunde büyüyor ve bu süreçte ev işleriyle , tarla işleriyle uğraşıyordu. O zamanlar kızlar daha on beş yaşlarında görücü usulüyle evleniyorlardı. Her genç gibi Ferhunde'ye de görücü gelmişti. Gelen gencin de Ferhunde gibi babası yoktu. Adı Bilal'di. Ama bu isteme normal bir isteme değildi. Ferhunde'nin evine Bilal yerine onun abisi ve amcası gelmişti. Çünkü Bilal askerdeydi. Ferhunde'nin annesi ve abisi bu evliliğe yedi bin lira karşılığında onay vermişti. Ferhunde hiçbir şey söyleyememişti.

Aradan altı ay geçmişti. Bilal askerden gelmiş ve Ferhunde'nin kendine istendiği haberini alınca Ferhunde'yi görmeye gitmişti. Ama Ferhunde evlenmek istemediği için görüşmek istemiyordu. Annesinin zoruyla konuşmaya gitti. Annesi yaşının küçük olmasından dolayı nasıl nikah kıyacaklarını sordu. Bilal bir tanıdıklarının olduğunu , yaşını büyütebileceklerini söyledi. Düğünün nerde ve nasıl olacağı konuşuldu. Ve Bilal ailesiyle geri evine gitti. Yaklaşık dört ay sonra düğün oldu. Ferhunde ne yapacağını bilmiyordu. O artık evliydi. Bilal'in işi dolayısıyla Ankara'ya taşındılar. Ancak o zamanlar elde avuçta para olmadığı için nerede kalacaklarını bilmiyorlardı. Kendileri bir ev yapmaya karar verdiler. Ferhunde evle uğraşırken Bilal işe gidiyor gelince de yorgun haliyle ev yapımına yardım ediyordu. Ancak yorgunluk sinirini Ferhunde'yi döverek hafifletmeye çalışıyordu. 1967 yılında ilk çocukları dünyaya geldi. Adını Yaşar koydular. Ferhunde hem çocuğu olduğu için hem de Bilal onu bir daha dövmez sandığı için çok mutluydu. Ama bu mutluluk sadece altı ay sürdü. Yaşar ölmüştü. Ailenin yüreği evlat acısıyla yanıyor. Bilal bir çocuğa bakamadın diye Ferhunde'yi dövmeye devam ediyordu. Aradan az zaman geçtikten sonra Ferhunde yine hamileydi. Ama Bilal onu yine dövmeye devam ediyordu, dokuz ay geçti ve bir kız çocukları oldu. Birer sene arayla iki tane de erkek çocukları olmuştu. Ferhunde Bilal'in şiddetinden kurtulamamıştı.

Hayatları böyle devam ederken aradan yıllar geçti. Çocuklar evlendi, Bilal emekli oldu. Kırıkkale'ye taşınıp orada bir eve yerleştiler. Aradan yıllar da geçse mekan da değişse şiddet bitmiyordu. Yaşlanmışlardı artık. Bilal kanser hastalığına yakalanmıştı. Son günlerini evinde geçiriyordu. Yatakta yatarken Ferhunde'nin ona yaptığı hizmetleri gördükçe kahroluyordu. Ferhunde'den helallik istedi ama bunun için geç kalmıştı. Ferhunde hakkını helal etmedi.

Pınar ERTAŞ **VATAN İÇİN**

Kutu'l-Amare Zaferi nedir bilir misin? Kutu'l-Amare, Dünya Savaşı'nın Irak Cephesinde İtilaf Devletleri ile İktifat Devletleri arasında gerçekleşmiş bir kuşatma muharebesidir. Sekiz bin askerden oluşan İngiliz-Hint garnizonu Bağdat'ın yüz altmış km güneyinde Kut Kasabasında Osmanlı ordusu tarafından kuşatılır. 1915 yılında bu kasabanın nüfusu altı bin beş yüz civarındadır. 29 Nisan 1916'da garnizonun teslim olmasını takiben kuşatma esnasında sağ kalanlar esir olarak Halep'e götürülür. Yani Kutu'l-Amare Savaşı'nda olduğu gibi bazen fedakarlık yapmak gerekir. Sevdiklerimizden, ailemizden uzak kalmamız gerekebilir. Mehmet Akif Ersoy'un "Sahipsiz vatanın batması haktır. Sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır."Dediği gibi ben, biz bu vatana sahip çıkmazsak ilerideki nesillere örnek olamayız. Ben korkmam savaşa gitmekten. Çünkü ; vatan , sevdiklerim ve ilerideki nesillere örnek olabilmek için giderim, gitmemiz gerekir. Kanımızın son damlasına kadar savaşmamız gerek. Ölmek ya da geride kalmak hiç geçmez aklımdan, vatan söz konusu olduğunda. Cephede savaşırken, mühimmat taşırken ya da gazilere bakarken bir Şerife Bacı, bir Kara Fatma oluveririm ve vatanperver olduğumu herkese göstermek isterim. Ailemizden ya da sevdiklerimizden uzak kaldığımızda hep onları düşünerek vatan için daha iyisini yapmayı hedeflerim.

İrem ALTAY **HAYATIMDAKİ SORULAR**

Dertler midir insanı
Ölüme sürükleyen
Hiç elinden bırakmayan
Gitme diye arkandan
Ağlayan mıdır
Dert
Dert bu mudur
Yalnız kalmak mıdır
Gecenin bir saatinde
Ağlamak mıdır mesela
Dert sana bir dost mudur
Seninle gülen seninle ağlayan
Kötü gününde yanında olmak mıdır
Yalnız kaldığında
Selam ben geldim
Diyebilen midir
Cesaret edip ölüme gelir mi seninle
İhtiyacın olduğu zaman
Işınlanır mı yanına
Dert gerçekten bu mudur ...

Buğra AYKILIÇ **SEVGİLİYE**

Hangi sevda bizimkisi
Biz birbirimizi severken
Olduk seninle bir sonbahar
Ayrılık rüzgarı vurdu ikimizi

Sen benim vazgeçemediğim
Sen benim hasret kaldığım
Sen benim sonbaharım
Seni böyle severken
Olduk biz yaprak dökümü

Ağızındaki kürdanı dişlerinin arasından sağa sola oynatıp, kadife şapkasının kenarlarından akan teri silmek için uğraşıyordu. Oturduğu kırmızı koltuğun ardından gözlerini sahneye kilitlediği oyununa gururla bakıyor, yazar olmanın verdiği hissiyatı iliklerine kadar hissediyordu.

Bu kocaman tahta kürsü ve etrafına yerleştirilen gaz lambalarının kattığı loşluğun getirdiği sıcak ortam ile, kürsünün üzerindeki oyuncular alacakları paranın hayalini kurup senaryoyu sorgulamadan işlerine odaklanmıştı.

Bu koltuğunda rahatça oturan adamın yazdığı oyun, başında dikilen polislerin varlığıyla son buldu. Oturduğu yerden, kendisine sinirle bakanlara yüzünü buruşturarak bakıyor, dudaklarından bir türlü çekemediği kürdanını duruşunu düzelterek eline alıyordu. "Buyurun?" sorusunun ardından içlerindeki kel polis şapkasını düzeltip boğazını temizledi.

Bir yandan eliyle sahneyi gösteriyor ve diyeceği cümleleri beyninde toparlamaya çalışıp, genç adama bakıyordu ki bu adam polislerin kendisini tebrik edeceğini düşünmüştü. İçten içe gelen mutlulukla dudakları kıvrıldı ama polisin konuşmasıyla anında sönüverdi.

"Georgi Markov...siz ülkemiz için oluşturduğunuz tehlikenin farkında mısınız?" polisin bunları demesiyle Markov ayaklandı ve kaşlarını çatı. "Size saygısızlık etmek istemem sayın memur ama bu sahnede canlanan oyun bir gazeteci-yazar olarak canlandırmam gereken bir oyundu!"

Polis, Markov'un kendisine karşı çıkmasına hiddetlenmiş, oynayan çene kaslarının içinden yanaklarını dişlemişti. Tiksinerek baktı Georgi Markov'un yüzüne. Sesini olabildiğince kısık tutmaya çalışarak konuşmaya başladı. "Todor Jivkov'un Bulgaristan'da uyguladığı komünist rejimi eleştirmek size mi düştü? Haddinizi bilin sayın Markov! Yoksa ülkeyi terk etmek zorunda kalacaksınız."

Sinirlenen kişi bu sefer Georgi olmuştu ki dikleştirdiği çenesinden bu belli oluyordu. "Ben bir gazeteciyim, bu konuları ele almak benim en doğal hakkım!" dedikten sonra alayla gülümseyen polis cebinden çıkardığı kelepçeyi saniyeler içinde Markov'un savunmasız bileklerine geçiriverdi.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" yükselttiği sesi ve direndiği bacakları polislerin onu buradan zorla götürmelerine karşı gelemiyordu.

Bindiği arabanın ardından karakola giderek sorguya çekildi, sıkıştırıldı. Yazdığı haberler araştırıldı ve en sonunda mahkeme günü gelmişti. Ellerini önünde birleştiren Markov, hakim karşısında diyecek söz arıyor ve hemen yanı başında duran avukatından yardım dileniyordu. Avukatı, onun bir yazarlık ve gazetecilik görevini yaptığını söylüyor ama kimseye söz geçiremiyordu.

Verilen kararda ise Markov'un Bulgaristan'ı terk etmesi kararı kılındı. Apar topar valizlerini eline verdiler ve Avrupa ülkelerine giden tren garının önünde bırakıverdiler onu. Georgi çaresizdi ama onu teselli eden şey, geride bir ailesinin ya da sevdiğinin olmamasıydı.

Büyük bir gürültüyle gelen kara trene bakarak dudaklarını birbirine bastırdı. Üzerinde dumanlar tütüyordu ve bu duman kokusu, garda sigara içen insanların duman kokusuna karışıyordu. Tren durdu ve arkasından itirilen kalabalığın ardından eski krem renkli bir koltuğa oturup, toz içinde kalan çamurun ardından ülkesini izledi.

Bu şekilde haftalar geçti. Tren molalar vererek ilerliyor ve en sonunda raylarını Londra'da durduruyordu. Georgi trenden indi ve işinin devamı için Bulgarca haber spikeri olarak çalışacağı BBC binasına götürecekti, kırmızı, iki katlı otobüsü beklemeye başladı. Birden sağ baldırında hissettiği sızıyla dudaklarından kopan inlemeye engel olamadı. Etrafına bakındı. İri yarı, kırk yaşlarında, siyah pardösülü birinin yerden şemsiyesini kaldırmakta olduğunu gördü. Adam homurtular çıkarıyor ve üzerinde buldukları köprüden bir taksiye binerek gözden kayboluyordu.

Georgi bacağındaki sızıyla zar zor BBC binasına ulaştı ve işe alındıktan sonra kendisi ve iş arkadaşlarından bir radyo spikeri Teo Lirkoff, Markov'un baldırındaki madeni para büyüklüğündeki kan lekesini gören ilk kişi oldu. Umursamadılar.

Markov iyi değildi. Ateşi çıkıyor, midesi bulanıyor, göğsü sıkışıyordu ve "ben eve gitsem iyi olacak." diyerek iş yerinden erken ayrılmak zorunda kalıyordu. Gece boyunca ağrı çekti ve sabahında St. James Hastanesine kaldırıldı. Hastanedeki doktor Bernard Riley, kalp atışlarını normalin üzerinde, tansiyonunu normal, lenf bezlerini şiş buldu. Hastanın baldırındaki el ayası büyüklüğündeki kızarıklığa, onun ortasındaki iki milimetre çapındaki deliğe baktı. Kızarıklık bölgenin röntgeni çekildi, bir şey görülmedi. Raporunda (G.O.K) diye not düştü. Yani God Only Knows (sadece Tanrı bilir)

Hastaneye kaldırılan Markov kötüleşti. Beyaz örtülerinin olduğu yatağa sıkı sıkı kenetlenmişti artık. Öleceğini biliyordu. Gözlerini kırpmaya bile hali yoktu artık onun.

Kırk sekiz saat sonra kapattı gözlerini sürgün edildiği dünyaya. Bu bilinmez ölüme karşın herkes hayretler içerisindeydi ama doktorların dediği gibi, Tanrı bilirdi.

Markov'un otopsi yapılmaya başlamıştı. Georgi'nin bacağında metal bir bilyeye rastlanmıştı, içinde Risin olan bir bilye. Bu işin peşine çoktan düşülmüştü ki bu bilyenin Markov'un bacağına bir şemsiye yardımıyla yerleştirdikleri öğrenildi.

Ve bunun bir Bulgar ajanı tarafından yapıldığı açıkça belli oluyordu.

Bulgar ajan yakalanamadı ama suç ortağı olan şemsiyeyi uzun uğraşlar sonucu buldular. Ortaya çıkan bu cinayet çoktan tarihe geçmişti bile ve bu yüzden şemsiyeyi müzeye koydular.

Markov cinayetinden tam yirmi yedi yıl sonra, 2005 ortalarında Hristov isimli bir gazeteci, köprüünün üzerindeki şemsiyeli adamın kesinlikle Francesco Guilino olduğunu öne sürdü. Bu adamın yaşayıp yaşamadığı, yaşıyorsa nerede olduğunu bilen yok.

Bu yüzden cinayeti işleyen adam, zamanaşımı nedeniyle tutuklanamayacak.

Selvi DUYGU

BAHAR GÜZELLİĞİ

Kırmızı , mavi , mor ,çiçeklerim
Ben rengarenk gökkuşağı gibiyim
Kokumla insanları kendime mest ederim
Olağanüstü yeteneklerim

Sarı hakim sonbahara
Papatyanın ortasında
Polenlerim saçıldı her yere
Arıların sayesinde

Bahar gelir yeşilliğiyle
Güneş açar güzelliğiyle
İnsanlar dağılır neşeyle
Kırmızı , mavi , mor çiçeklerime

Aleyna DEMİRCAN

MUTLULUK ASLINDA HEP YANINDA

Mutluluk aslında hep yanında.
Bazen bir kitap olur,
Başucunda durur.
Bazen bir kelebek olur,
Omzunda durur.
Bazen bir çiçek olur,
Mest eder seni.

Mutluluk aslında hep yanında.
Bazen bir kalem olur,
Dokunur şiirlere.
Bazen bir güneş olur,
Dokunur yüzüne.
Bazen dile gelir,
"Umut" olur.

Elif ÖZSOY **YAŞAMIN BİLİNCİ**

Su... Hayatımızdaki en büyük ihtiyaçlarımızdan birisidir. Mesela dünyanın 4'te 3'ü ve vücudumuzun %70'i sudur. Ve yaşamın birçok yerinde suyu kullanıyoruz. İçmek için, temizlenmek için, yiyeceğimiz besinleri yıkamak için, güzellik için,vb... Ama maalesef ki bir çoğumuz bu yaşamsal ihtiyacımızın farkında bile değil. Herkes suyu bilinçsizce israf ediyor. Kimse geleceğini düşünmüyor ve bilinçsizce su harcamaya devam ediyor. İçinde bulunduğumuz bu durum bizi gelecek yıllarda kuraklığa zorlayabilir. Barajlarımız kuruyor ve sularımız git gide azalıyor. Bu yüzden bu bilinçsiz tüketime bir son verebilmek için gerekli önlemler almalıyız. Örneğin diş fırçalarken suyu kapatmak, ellerimizi köpükleyip ovalarken suyu kapatmak, banyoda suyun ısınmasını beklerken bir kova vb. araçlara doldurarak ev temizliklerinde, lavobolarda, çiçekleri sulamakta ya da başka alanlarda kullanılmalıdır. Traş olurken suyu kapatmak, makineye atılan bulaşıkları sudan geçirmeden sadece sıyırmak, lavobolarda suyu gerekti kadar kullanmak gibi bir çok şekilde israftan kaçınarak tasarruf edebiliriz. İlerde günde sadece 25 litre su ile yaşamamak, gelecek nesilleri susuz bırakmamak adına hepimiz bu konuya hassasiyet göstermeliyiz. Gelecek nesiller düşmanımız olmayacak çocuklarımız, torunlarımız olacak Kim evladını susuz bir dünyada bırakmak ister ki...

Tabii ki bu konuda umursamaz bir çok insan olduğu gibi bi bu bilincin de farkında olan pek çok duyarlı bireyler de var. Bazıları "benim su paramı sen mi ödüyorsun!" derken bazıları ise sonucu her ne olursa olsun elinden gelen tasarrufu yapmaya ve bu konuda insanları uyarmaya devam etmektedir. Suyun önemli olduğu gibi elektrik, yenilenebilir ve yenilenemez enerji kaynaklarının da bilinçsiz kullanımı doğaya zarar vermektedir. Bu yüzden de bir çok hayvanın da nesli tükenmektedir. Örneğin su kaplumbağaları (Caretta Caretta'lar). Elektrik kullanımı konusunda şöyle ki ülkemizde her ne kadar tasarruf edilmeye gayret gösterilsede bu konuda da bir çok bilinçsiz kullanım mevcut. Bu konuda da yapılması gereken mevzular basit. Örneğin sadece işimiz bitince ışığı kapatmak bile bir çok tasarrufa yardımcı olur. Devamında elektrik ile çalışan aletleri gerekmedikçe fazla kullanmamalıyız. Mesela buz dolabının kapağını fazla açık tutmamalıyız. Elektrik her ne kadar doğal yollardan üretilebilsede elektrik önemli bir kaynaktır ve her kaynağın olduğu gibi elektriğin de tasarruf edilmesi gereklidir.

İnsanlık... Sizinle birlikte birazda bu konuya değinmek istiyorum. Ben bazı insanları gerçekten anlayamıyorum! Dünya bu kadar kötü olmamalı... Sence de kadınlara yapılan fiziksel ve psikolojik şiddet haksızlık değilmi kardeşim, abim, ablam! Bu konuda da bir çok olumlu ve olumsuz örnek vardır. Dedim ya bazı insanları gerçekten anlamıyorum! Ya adam köpeğe çarpıyor durup yardım etmeye bile tenezzül etmiyor. Bu bence vicdansızlık ya...!

Kadın... Birazda buraya değinmeliyim. Senin için ne ifade ediyor? Bence kadın hayattır, kadınlar yeri doldurulamayan yaşamımızın çoğunu onlara borçlu olduğumuz insanlardır. Kadın annedir, kadın abladır, kadın kardeşir, kadın teyzedir, kadın yengedir, kadın haladır, kadın eştir, kadın "nefestir". Yalnız bir çok insan bu güzelliğin farkında olmayıp onlara hayatı zehir ediyor. Son zamanlarda bu konunun üstünde dursakta kadın cinayetleri artmaya devam ediyor. Ve bu bilinçle beraberde artmaya devam edecektir. Biz artık buna dur demeyi çok istesekte buna engel olamıyoruz.

Sonuca varmak gerekirse hayatımızdaki değerlerin önemini bilelim kıymetli dostlarımız hepimiz kendi sorumluluğumuzu bilirsek dünya daha güzel ve yaşanılabilir bir hale gelir. Mutlu ve bilinçli dünyada yaşamak varken kim bilinçsiz ve duyarsız en önemlisi de mutsuz bir dünyada yaşamak ister ki. Şimdi artık sende bilinçli bir bireysin lütfen sende yaşamını güzelleştirmek için yapman gereken sorumluluklarını yerine getir bilinçli bir birey olarak. Böylece hep birlikte daha güzel bir dünyaya sahip olabiliriz

Nurhan KURUOĞLU **UMUT**

Pes ettim. Bu günde artık kendimi "yaşamaya değer görmediğim her şey benim bu hayattaki esaretimdi." artık hep kendimi dünyanın en garip insanı olarak düşünürdüm hala da düşünüyorum. Bu kadar çok insanın arasında elbet benim gibi biri olmalıydı. Kendini benzer yönlerden tuhaf ve kusurlu hisseden, sonra onu hayal etmeye başladım. Bir yerlerde oturmuş o da arıyor birini. Hayal ettim yani eğer bir yerdeysen ve bunu biliyorsan, evet bu doğru ben buradayım ve en az senin kadar garibim.

"Sevgili hayat, aldıklarınla ve verdiklerinle tutunmaya çalışıyorum sana. Sen çoğala çoğala başladığım, eksile eksile bitişe gittiğim bir serüvensin. Kaç kişiyi aldın ve yine kaç kişiyi geri verdin bana, kaç kez ağlatın ve yine kaç kez güldürdün beni. Her nefes alışın banaysa her nefes verişim sanadır."

Yorgunum. Sanki bir oyunun içinde birbirinden habersiz iki gölge olmaya mecbur gibi hissediyorum. İçimdeki ıssız yolların hepsi donuk. Kendimi kaybolduğum bir masalın ortasında hissediyorum belki sende hissediyorsun. Ama şunu unutma ki her zaman umut vardır hiç umut kalmadığında bile.

Nurhan KURUOĞLU **KAYBOLAN SESLER**

Susmak, bazen hiçbir şey ifade etmese bile bazen çok şey ifade ediyordu. Susuyor olmamız konuşamadığımız anlıma gelmez. Bir söz var çok severim... Müziği duymayanlar dans edenleri deli sandı. Yaşadığımız her şey bir dansı aslında. Öfkenin, intikamın, acının, korkunun ve biz yaşadık ve insanlar bizi deli sandı.

Sanki konuştuğça ruhumdan çıkan kelimeler ağızma geldiğinde bedenimden bir şey kopup gidecek gibi hissediyorum bazen susmak da bir cevaptır belki de insanların anlayamayacağı yalnızca ruhumuzun konuştuğu sessiz cevaplar. Ama bazen sessiz cevaplar, fısıltıya dönüşür. Fısıltı ise bedenimizi ezip geçecek çığlıklara kadar ilerler. Unutma ki sesli bir çığlık bile bazen bir fısıltıya dönüşebilir.

"İnsan her gün mutlu olsa, mutluluğun kıymeti anlaşılmaz. Mutlunun da ömrü tükeniyor mutsuzunda. Gülse de ağlasa da yaşamaya mecbur insan. Sesini duyur sessiz kalma, fısıltıların bir uğultuya dönüşmek yerine neşeli melodilere dönüşsün. Bazen o kadar yorul ki dinlenmenin değerini anla, o kadar üzül ki mutluluğu değerini anla ve belki bana hak vermeyeceksin ama mutsuzluğun da değerini anla çünkü mutsuzluk da bir parçan senin ve ne olursa olsun her parçanın değerini bilmelisin. Sahip olduğun tek şey kendinsin."

Esmâ AVCI

ÖMÜR MİSALİ

Ömür nedir ki? Doğup, büyüüp, yaşayıp ölmemiz mi? Ömür bazen bir muma benzer, bir yandan yanar bir yandan erir. Önemli olan yanarken etrafına ışık saçtı mı yoksa direk eridi mi? Hani Aşık Veysel demiş ya uzun ince bir yoldayım gidiyorum gündüz gece... Ömürde öyle değil midir? Evet çok uzundur evet ince bir yolu vardır ve bir de gece ve gündüzü, peki ya biz bu yolda giderken gece mi oluyoruz, yoksa gündüz mü? Güneş gibi gerçekten ışık mı saçıyoruz ya da ay gibi ışığı yansıtıyor muyuz? Yoksa dünya olup her şeyi uzaktan mı seyrediyoruz. Sessiz mi kalıyoruz? Biliyor muyuz ki zamanın değerini. O ince yolun çizgilerini aşılıyor muyuz acaba, beynimiz düşüncelerle mi doluyor yoksa başkalarından kopya çekmeyi mi seviyor ? Ömür kısa kesilemez, anlatılamaz ,ömürden bir anlam çıkarılamaz herkesin ömrü farklıdır. Önemli olan gerçekten mum olup ışık mı saçmış yoksa eriyip gitmiş mi?

ESMA AVCI YUNUS EMRE ANADOLU LİSESİ

BEN VE SİZ

Ben hep bir yere ait olmak istemişim bir ağaç gibi... Köklerim en derinlere insin toprağa sımsıkı sarılayım ama ben öyle istedikçe beni toprak değil de rüzgar sardı sanki kollarına. Bir oraya bir buraya neredeyim, kiminleyim anlamadan bilmeden hop başka bir yere. Amacım ne benim kimim ben anlayamadım. Herkes hep mutlu olmak ister ya ben hayatımın çoğunu acıyla geçirmeye de hazırdım oysaki... Çünkü biliyordum ki acılarım beni daha da güçlü yapacaktı. Adımlarımı daha da güçlü atacaktım. Yeter ki yanımda birisi olsun. Hep gerçekleşmemiş geçmiş zaman. Yapacaktım, olacaktı. Hep bir pişmanlık . Ben hiçbir zaman anlayamıştım beni neden dışladıklarını. Anlamayacaktım da. Çünkü anlamam gereken bir konu yoktu. Aslında beni farklıym diye dışlıyorlardı. Ama ben üzülüyorum. Çünkü farklı olmak en güzeliydi. Engelli olmak da asla kötü bir şey değildi. Evet, kabul ediyorum çok zor ama bu engellerle yaşaması imkansız değil. Ayrıca zaten herkes de bir engelli adayı değil miydi? Sadece kimse bunun farkında değil. Hani beni, bizleri dışlıyorlar ya empati yapamıyorlar ya , işte ben o zaman hayata daha da sımsıkı sarılıyorum.

ESMA AVCI YUNUS EMRE ANADOLU LİSESİ

AĞLIYORUM

Ağlıyorum bu gece... Bilmiyorum neden ağladığımı belki de içimden gelmişti. Şimdi diyorsunuz ki ağlamak içten gelir mi neden gelmesin? Sevgi, merhamet, öfke hepsi içten geliyor. Gülüş... En içten geleni derler ya bence hayır! En içten ağlamak gelir. Çünkü ağladığımız zaman bütün duygularımız da açığa çıkmaz mı en masum şekilde? Dalga geçerler ya ağlayanla çocuk gibi ağlıyor derler bence çok saçma. Herkes ağlar , insanlar, hayvanlar, bitkiler... Çünkü herkesin gözyaşında anlatmak istediği bir şey vardır. Bazen mutluluktan bazen de hüzünden. Belki de bazen korkunca. Asıl ağlamamak kötüdür hani böyle bi su yudumlarımız ve boğazımızdan zorla iner. Bir damla su... İşte ağlamayı da içine atınca gözlerinden dökemeyince de öyle oluyor. Gülmek çok güzel bir şeydir ama işte gülmek için önce ağlamak gerekir. İyilik için kötülük, başarı için çaba gerekir. İşte ağlamak böyledir. Ağlayınca ne kaybediyoruz gururumuzu mu, düşüyor muyuz insanların gözlerinden? Hiçbir şey kaybetmiyoruz. Tam tersine saflığımızı kazanıyoruz. Evet işte bende ağlıyorum bu gece tüm ağlamayanlar için...

İREM ALTAY

ETRAFINDAKİLERİN FARKINA VAR

Vazgeçmek kolay değil ama kaybetmek çok kolay bir hamledir .

Kaybedeceğin insanları bir hamlede kaybedersin ama asla bin hamlede kazanamazsın. Geri yerini değiştiremeyeceğin taşlarını düşünerek sürükle yoksa taşın eksilir .

Taşın eksilir derken hayatındaki her şey eksilir , yarım kalmışım tamamlayayım derken kendini bilmeden matlığa yönlendirirsin ; ama farkına varsan , fark etsen , şöyle bir etrafına baksan , hayatının farkına varsan her şey yoluna girer aslında . Sadece iki piyonla bile oyununu düzeltebilirsin. Yollar açılır, hem de birden fazla yol çıkıverir.

Birisi sonu olmayan dipsiz çiçekli bir kuyu diğeri ise iki metre boyunda kısacık... Sen çiçekli olanı istersin ama o öyle kolay olmaz işte ne demişler emek olmadan yemek olmaz

Berkay ÖZKUZUKIRAN

ANILARDA AŞK

Zaman denilince bana
Gelir geçmiş aklıma
Üzülsem de çoğu zaman
Umutluyum zaman zaman

Hızlıdır akan zaman
Anılardır parçalanan
İçim sanki bir orman
Topla beni aynalardan

Bölmez ise uykum anılarımı
Anımsarım geçmiş aşkı
Unutmam seni gün aşırı
O güzel gözünü,kaşını

Nedir ki anı denilen?
Bir ıstırap hayalen
Delirtir bu hayal beni
Her saniye çılgın gibi

Başımı koyduğumda yastığa
Sorarım kendi aklıma
Nedir ki anı denilen
Damga vurmuş hayata

Aşkı ilan edilmiş
Sevgi dolu anılara
Zulmü ilan edilmiş
Gecelere yıldızlara.

Ebru YILDIZ

BÜYÜDÜM

Senin gibi bende büyüdüm
Sıradan bir günde
Sıradan olaylar yaşarken
Büyüdüm
Gözlerimi açtığım zaman
Büyümek zorunda kaldım
O dar sokakları ezberlerken
Büyümek zorunda kaldım
Sadece iyi şeyler olmalıydı
Büyümek için erken
Küçük olmak için çok geçti
Büyümek zorunda kaldım
Ben istemedim
Büyüdüm
Erken veya geç
Büyümek zorunda kaldım
Hayatıma girenleri izlerken
Büyümek zorunda kaldım
Can çekişen hayatları, masalları görünce
Büyümek zorunda kaldım
Her ne kadar istemesem de
Ben büyümek zorunda kaldım
Aslında zorundaydım.

Yağmurlu bir Ankara sabahıydı. Yağız odasının penceresine çarpan yağmur damlalarıyla ve annesinin mutfaktan gelen sesleri ile güne başladı. Sonra mutfaktan gelen kokuları merak edip hızlıca yatağından kalkıp aşağıya indi, bir de ne görsün annesi onun en sevdiği poğaçadan yapmış o gün sabah Yağız için sürprizler bitmiyordu, sofraya oturduklarında babası Yağız'a hafta sonunu kuzenleriyle geçireceklerini söyledi. Bunu duyan Yağız sabırsızlanmaya başladı ve bir an önce okula gidip gelmek istedi. Bunun için kahvaltısını hızlıca yapıp odasına hazırlanmaya gitti. Hemen hazırlanıp aşağıya indi zaten servis onu kapıda bekliyordu, okula vardığında saatler geçmek bilmiyordu. Çünkü Yağız bir an önce kuzenleriyle görüşmek istiyordu. Neyse ki o gün bitmişti, eve gittiğinde yorgun olan Yağız yemeğini yedikten ve ödevlerini yaptıktan sonra hemen sabah olması için yatıp uyudu, oysa ki babasının ona çok güzel bir haberi vardı kuzenlerinin yanına yarın gideceklerini söyleyecekti. Sabah erkenden annesi Yağız'ı uyandırmaya gittiğinde onun okula gitmek için hazırlandığını gördü ama o gün kuzenlerinin yanına gideceklerdi tabi Yağız'ın bundan haberi yoktu o erkenden uyumuştur. Annesi ona bu güzel haberi verdiğinde Yağız mutluluktan havalara uçtu hemen okul kıyafetlerini çıkarıp güzel elbiselerini giydi o sırada babası hadi Yağız yola çıkıyoruz diye bağırdı. Yağız koşarak aşağıya indi ve yola çıktılar. Annesi yolda giderken yemeye sandviçler hazırlamış, çünkü evdeyken kahvaltı yapmamışlardı o yüzden Yağız'ın karnı çok acıkmıştı, annesi hemen ona yaptığı sandviçi uzattı. Yağız aldı ve hemen yemeye başladı. Yağız sandviçini yerken birdenbire önlerine bir araba çıktı babası arabaya çarpılmayım derken bir anda uçurumdan aşağıya doğru yuvarlanmaya başladı arabaları. Yağız çok korkuyordu, annesi çığlık atıyordu araba yere düştüğünde annesinin çığlığı kesildi annesine bir şey olmuştu. Babası Yağız'a iyi misin oğlum? Diyordu ama Yağız annesine bakıyordu bir süre sonra sağlık ekipleri geldi Yağız anneme bir şey oldu diye ağlıyordu oradan bir abla anneme bir şey olmadı sakın ol diyerek Yağız'ı sakinleştirmeye çalışıyordu ama Yağız farkındaydı annesine bir şey olmuştu babası da ağlıyordu kesin bir şey olmuştu annesine, hastaneye gittiklerinde doktorlar çocuğa nasıl söyleyeceğiz diye aralarında konuşuyorlardı. Bunu duyan Yağız anneme ne oldu? Diye sordu. Biraz duraksadıktan sonra Yağız'ın anneni kaybetti ama babanın durumu gayet iyi dediler. Yağız'ın gözleri doldu, gözyaşlarını tutamıyordu annesi sonuçta.... Yağız annesine düşkün bir çocuktan daha sonra yanlarına babası geldi o biliyordu eşinin vefat ettiğini, doktorlar ona daha önce söylemişlerdi, babası Yağız'ı ağlarken gördüğünde kalbi paramparça olmuştu ama yapabileceği bir şey yoktu. Birkaç gün daha hastanede kaldıktan sonra taburcu oldular. Evlerine gittiklerinde Yağız çok üzgündü devamlı annesiyle geçirdiği güzel anılarını hatırlıyordu, babası da üzgündü ama Yağız'a belli etmek istemiyordu. Sonra babası Yağız'a tek başına nasıl bakacağını düşündü ama bu imkansızdı çünkü çalışıyordu evde onunla devamlı ilgilenemezdi birdenbire aklına annesinin de tek başına yaşadığı geldi hem o Yağız'la da çok güzel ilgilenirdi. Yağız'ın yanına gidip artık babaannen bizimle kalacak dedi, Yağız sevinir gibi oldu, tabi annesinin yerini dolduramazdı. Babaannesini geldi yerleşti Yağız yavaş yavaş alışmaya başladı ama annesini hiçbir zaman unutmuyacaktı. Böyle babası, babaannesini ve Yağız yaşayıp gittiler...

İREM ALTAY

DEĞİŞİYOR SAYFALAR

Yeni sayfalar açıyorum bazen bu sayfa yeni masaüstü açmak gibi oluyor bazen de evi havalandırmak için açtığım pencere bile olabiliyor

Yeni sayfalar açtıkça ilerliyorum, yoruluyorum fakat açmaya devam ediyorum. Bazen düşünüyorum belki de hayat kurşun kalem gibidir açtıkça azalan gücü biten ve sonu gelen artık kullanılamaz ölü bir hayat bekler bizi. Bazen sayfa değiştirdiğimde boş sayfalarla karşılaşırım bu ne demek oluyor ben o kötü sayfaları silmiş üzerini mi daksillemişim? Bilmiyorum neden sildiğimi ama takmıyorum yazmaya devam ediyorum şimdi yazdığım gibi

Kalem değiştiriyorum başka şeyler hatırlayıp yazayım diye ama kalem devam ediyor aynı şeyleri yazmaya ...

Resimler çiziyorum renk ve ahenk katsın diye ama renk vermiyor yoksa benim içim mi kararmış ? Bulut çiziyorum fakat bulutlar her dakika ağlıyor durmaksızın ağlıyor bir de güneş çiziyorum bana her sabah göz kırpan güneş. Güneş bana bakmıyor bile çiçekler her sabah açarken bu sabah açmazlık ediyor . Hayat mı bana küsmüş yoksa ben mi hayata küsmüşüm anlamıyorum ama renk katmaya devam ediyorum...

Elif Su SERT

ÖZLEM

Bir daha sever miyim kimseyi senin kadar
Hangi gün gidecekmiş buralardan
Üstümüzde kara bulutlar dolaşiyor
Bir gece vakti çıkmış bu kapıdan

Yine akşam karanlığı günün sonunda
Çekirgelerin sesi, rüzgar esintisi
Rahatlatıyordu gönlümü ve ruhumu,
Bir gece vakti çıkmış bu kapıdan

Karanfil kokuları burnumda buram buram
Sanki onu hatırlatıyordu daima bana
Ne zaman gelecek bilmem , inan ne zaman !
Bir gece vakti çıkmış bu kapıdan

İMTİYAZ SAHİBİ

Turgut MEYDAN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hilal AKYOL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

M. Enes AĞGÜMÜŞ

GÖRSEL DANIŞMAN

Osman SEZER

YAYIN KURULU

Emine ÖMÜR

Sedanur YILDIRIMKAYA

OKUL ADRES TELEFON

YUNUS EMRE ANADOLU LİSESİ

Barbaros Mah. Karagöl Cad. Çay Sok. No :100

Çubuk/ANKARA Tel:0 312 837 42 42